

Pismo ob desetletnici.

Ko sem bil majhen kot Sedaj ti, sem marsikatero popoldansko uro predsedel ob gomilah doeh velikih mož: ob grobu njega, ki je zapel, da najoč sveta otrokom sliši Slave, pa ob grobu ialostnega, bledega moža s Sorškega polja. Solnce je sijalo nizko nad Svetim Joštom, Kokra je šumela D mračnih tesneh, in jaz sem pil, sem srečen srkal vase io D kamen zapisano toiažbo:

*Ko jaz v gomili črni bom počival
in zelen mah poraste nad menoj,
veselih časov srečo bo užioal,
imel bo jasne dneoe narod moj.*

Veliki videc, prerok naš, kako zelo mislim nate io uro! Na tebe in na vse, ki ste sejali v majhnih dneh za veliko žeteu. Mogočni, mogočni naši sejavci!

* * *

Ali kaj Deš, kako je bilo? Kako bi vedel, ko si pa rojen v svobodni domovini.

Na nebu, znaj, na visokem je gorelo solnce, pa ni goreio za nas; na obalo našo je bilo morje: tuje ladje je prenašalo iz kraja v kraj; in zoezde, sinko, zvezde zvečer so bile liki brušeni žebliji, zabiti v žalostne mrtvaSke prte...

* * *

Tako smo žiDeli in računarji so že iskali v bodočnosti čas, ko bo umrln slovenska beseda.

Prauičnost pa je odločila drugače in naša vera je bila slauno potrjena: leios poteka deseto leto, odkar smo si segli v roke, trije bratje enega rodu. Glejte, visoko plava Beii Orel, v našem močnem solncu se bleste široke peroi in njih senca sega od Soluna do Gospe soeie. Bratje vse do Timave in do Nadiže bistre so zavzeti od bleska njegovih jiinaških prsi; njegovni oko nidi vse naše in čuje nad njimi.

PJavaj, pJavaj, siJni čuoar!

* * *

Tole v opombo za lepi praznik, ki ga obhajaj vedrega duha, in D svojem srcu pobožno spregovori: Bog čuvaj našo domovino, našo domačo držaoo in našega Kralja, vladarja domačega rodu in krvi!

Anton Žužek.